

Gã Bất Cần

Huỳnh Tâm Hoài

(Ghi nhớ những ngày ở rừng U MINH)

Trước khi làm bản tự khai, tên Quản Giáo ngồi một chân để thông, một chân chỏi trên mặt ghế. Hắn ngồi bật ngửa hút thuốc. Vài đám du kích mặt non choẹt mang vũ khí đủ loại đứng vòng ngoài phòng họp của trường Trung Học. Hắn từ từ đứng lên nói:

- Tất cả hồ sơ các anh chúng tôi đã nắm. Tội các anh theo Mỹ Ngụy đánh phá Cách Mạng là tội chết, nhưng nhờ lượng khoan hồng của Nhà Nước cách mạng các anh được tha và cho tập trung về đây để học tập chánh sách của Nhà Nước một thời gian ngắn rồi cho về với gia đình, làm công dân tốt của một nước Việt Nam dưới sự lãnh đạo của Nhà Nước Xã Hội Chủ Nghĩa và đảng Việt Nam quang vinh...

Hắn nói tràng giang đại hải như con vẹt, cuối cùng hắn gằn giọng:

- Các anh phải thật thà khai báo, các không qua mặt được chúng tôi, nhớ đó...

Mọi người được cấp hai mảnh giấy trắng làm tờ khai lý lịch.

Trong bản tự khai gã ghi sơ sài tên họ cấp bậc, công vụ và địa chỉ tận miền Trung. Tư Cần trong Ban Quản Giáo Trại Tú đọc tờ khai của gã và bắt gã làm lại có hơn ba lần, lần nào gã cũng khai y như cũ. Tư Cần gọi gã lên la lối:

- Anh chưa thành khẩn khai báo. Các anh khác khai đầy đủ còn riêng anh cứ còn giấu giếm. Tội không khai báo thành khẩn là tội nặng anh biết không? Gã thản nhiên trả lời:
  - Thưa anh, tôi đã khai đủ.
  - Anh không có thân nhân họ hàng?
  - Dạ đúng.
  - Ai sinh anh ra anh, anh không biết nữa hả!
  - Tôi không biết, hồi nhỏ tôi sống trong cô nhi viện nên không biết cha mẹ là ai.

Tư Cần ngó anh lườm lườm và hỏi gằn:

- Còn hoạt động đánh phá Cách Mạng anh ghi có bao nhiêu, đâu đủ!

Gã nhỏ nhẹ:

- Dạ đủ lắm rồi Cán Bộ. Cán Bộ không tin cứ coi lại hồ sơ mà Cán Bộ có....

Tư Cần bực tức, nhưng không biết phải làm gì với gã. Tư Cần đưa gã miếng giấy trắng khác và nói:

- Anh về khai lại cho đủ hơn, chưa thành khẩn...anh hiểu chưa?

Gã mang giấy về và vẫn khai y như cũ. Tư Cần ra lệnh nhốt gã vào phòng tối hai tuần. Hôm tên du kích mở cửa phòng giam đặc biệt, tổng anh về lại phòng, người anh xanh xao và hôi thúi. Mọi người diu anh về chỗ nằm. Anh em trong phòng bịt mũi vì chịu không nổi mùi hôi thúi bốc ra từ cơ thể của anh. Suốt hai tuần ở trong phòng tối, gã ăn, ỉa tại chỗ. Với mỗi ngày một lon nước trong phòng tối om làm gì để có cái sạch sẽ. Hồi ở ngoài phòng anh cũng là chúa nhất tắm gội rồi. Thế là vài ba anh đề nghị góp nước và lót miếng nylon ra giữa phòng, mời kéo gã ngồi vào để lau chùi, kỳ cọ cho gã hết mùi hôi.

Gần ba tháng trong phòng giam ai ai cũng có người thân gọi đồ ăn vào bằng cách này hay cách khác, riêng gã thì không thấy ai gọi. Anh em hỏi gã thì gã cười mỉm nói:

- Tôi con bà phước làm gì có ai gọi

Gã ít khi quan tâm đến sinh hoạt trong phòng, ai kêu làm gì thì làm không thì nằm phì phà hút thuốc một mình, không tâm sự với ai, ai hỏi gã điều gì thì gã nói cái kiểu trớt quớt không đâu vào đâu. Ngày tháng bị giam tù không biết rồi sẽ ra sao? Mọi người buồn bã ra mặt, riêng gã thì không ai đoán được gã có buồn hay không. Gã sống lè phè với cơm phát, nước đong. Anh em thấy vậy nên chia sẻ với gã khi có đồ ăn gọi vào. Gã không bao giờ từ chối món gì cả. Ai cho cái gì thì ăn cái đó, ăn không hết thì dồn hết vào lon Guigoz để dành ăn từ từ. Anh em thương gã vì biết gã chẳng có ai thăm nuôi, nhưng tin vào lời khai của gã thì chắc không ai tin, hoặc có tin cũng ở một giới hạn nào đó. Riêng về Ban Quản Giáo thì thôi hạch hỏi gã từ khi gã từ hầm tối ra. Chắc họ có điều tra, nhưng không moi được gì thêm. Hồ sơ quân bạ ở tỉnh Chương Thiện bị đốt hết. Họ cứ dần mặt:

- Các anh phải khai thật thà, hồ sơ của các anh chúng tôi nắm hết cả, đừng hòng khai gian!

Thế nhưng cho đến khi chuyển trại lên Cần Thơ, mặc dù cũng qua nhiều lần làm lại tờ tự khai, gã cũng chỉ viết có bấy nhiêu mà chẳng thấy họ hạch hỏi gì thêm. Cũng như còn ở trại giam tỉnh, ở đây gã cũng lè phè, lếch thếch. Mọi người được vợ con tiếp tế thăm nuôi, còn gã thì vẫn mò côi như cũ. Gã tự đi “cải hoạt” với cái bẫy chuột tự sáng chế. Đó là chiếc cần bằng tre với sợi dây nhợ. Gã đánh bắt chuột cống trong trại, vì là chuột chui nhủi trong các hang dơ dáy nên lông lá bị rụng, da trầy trụi lờ lói. Khi bắt được con nào gã cắt đầu, lột da, bỏ bộ ruột, đem nướng hoặc kho mặn. Anh em thấy gã ăn mà thương hại và thường có ý ngăn cản vì sợ gã bị bệnh. Mọi người chia phần ăn cho gã và khuyên gã nên ngưng ăn chuột, nhưng gã vẫn tiếp tục bẫy chuột. Nhiều đêm cái bẫy sập đưa cần không, gã tức lắm và cho là có người nào đó ăn chặn, bắt lén. Để phát giác khi bẫy sập. Gã cột thêm mấy miếng nhôm để khi bẫy được chuột, chuột giẫy dựa sẽ kêu leng keng. Có hôm vừa mổ bụng chuột xong, gã cười khà khà:

- Ê bắt được chuột có chữa, ăn chuột hà nàm bỏ lắm.

Gã lòi ra từng con chuột con trong bọc bỏ vào miệng ăn ngon lành, mấy anh bạn trong phòng bùm miệng, nôn ói. Chẳng ai cản được gã nên cứ để gã tùy tiện. Anh em đồn đại: “*Tay này đúng là một tên khật khùng...!*” Cán bộ trại gọi gã lên hỏi:

- Chúng tôi lo cho các anh thức ăn đầy đủ, sao anh lại ăn chuột dơ bẩn như thế?

Gã cười cười trả lời:

- Thừa cán bộ thêm thịt...
- Thế chúng tôi cung cấp không có thịt cho anh à?
- Dạ không có.
- Cá nục... rau cải, nước mắm đấy.
- Dạ thịt cá đâu phải thịt heo.
- Anh còn muốn ăn thịt heo... Tư sản nhỉ?
- Dạ ăn để sống mà cán bộ.
- Thế chúng tôi có để cho các anh chết à....?

Gã cúi đầu ngưng nói. Tên cán bộ tức khí:

- Thôi anh về đi... cấm không cho anh bắt chuột.

Gã làm thinh quay đầu đi ra khỏi phòng.

Gã cùng đoàn quân xuôi Nam vào tuốt tận vùng sâu rừng U Minh, nơi mật khu cũ của mặt trận trá hình “Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam” dựng trại, phát hoang làm ruộng. Gã lè phè như bè trôi sông. Hồi mới tới U Minh mỗi tốp 10 người ngủ trong lều nylon, có đêm gió tốc mạnh mọi người thức dậy lo tu sửa căng lều lại. Gã vẫn nằm yên ngủ ngáy kho kho. Anh em cần nhần quá. Gã phân trần:

- Ngủ quên mà, sao không kêu tui.

Ít lâu sau gã xin được một miếng nylon nhỏ che đủ một bên gần kế lều chung, để khi mưa gió, khỏi lo anh em cầu nhau. Có hôm mọi người thấy gã ngủ với nửa người ướt nhem vì miếng vải che bị tróc một phần. Mặc kệ! Gã ngủ với cơn ngáy đều đều!!!

Trong lao động hằng ngày hễ gã đi chung với nhóm nào là các bạn trong nhóm nhăn mặt cười. Thế nào cũng phải gánh thêm để cho xong việc. Gã làm từ từ, đôi lúc nửa chừng than mệt, lên bờ ngồi vắn thuốc rê hút thờ phì phèo. Anh em biết gã như vậy nên riết rồi cũng để mặc gã làm gì thì làm. Ai phàn nàn, nặng nhẹ, gã cười trừ:

- Làm gì mà dữ vậy ông?

Gã luôn từ tốn, hề hà không giận ai cho dù có bị nặng nhẹ, nên chẳng ai ghét gã được...?

Công việc đi vào rừng sâu chặt cây và bè về để dựng trại thì được phân theo đầu người. Mỗi người mang về ba cây đước hoặc cây vẹt. Mỗi nhóm 10 người của ai nấy lo. Cây đốn xong, dùng giầy chạy cột lại và thả xuống lạch nước kéo về. Anh em đốn cây theo tiêu chuẩn, cây to, dài sông thông, còn gã thì chả cần miễn có ba cây là được. Gã thả rề rề dưới nước và luôn luôn là người về rất trễ. Có hôm anh em trong nhóm phải quay lại kéo phụ với gã về chỗ tập trung. Có một lần vì không bó chặt, lúc kéo về bó cây bị sút ra, gã rì mọ cột lại, nhưng vì nước lớn cây trôi theo dòng chảy. Gã giữ cây này thì cây khác bị trôi đi, phần vì không biết lợi nên cứ loay hoay mãi mà không gom được cây để cột lại. Một chị bơi chiếc ghe tam bản ghé lại và giúp gã thu gom. Chị kêu gã lên xuống ngồi, be bó cây vào xuống, chèo về hướng trại. Bàn tay gã bị xước, máu chảy ướt đầm, gã xé một bên áo cột rịt vết thương. Khi xuống vào đến khúc kinh nhỏ gần khu vực trại. Chị bơi tấp xuống vào bờ ra hiệu cho gã xuống xuống. Chị nói:

- Em giúp anh tới đây thôi, em không được phép vào khu vực trại.

Chị bảo:

- chờ em một chút, em đem đồ ra băng bó vết thương cho anh.

Chị chồng sào giữ xuống, lên bờ đi vào cái chòi lá mang ra một nhúm gòn, chai thuốc sát trùng và miếng băng vải. Chị kêu gã đưa bàn tay bị thương ra. Chị dùng bông gòn thấm thuốc sát trùng chỗ bị trầy, bôi vào một chút thuốc đỏ và băng bó vết thương cho gã. Chị làm công việc rất thuần thạo. Gã đoán chắc bà này làm y tá. Gã muốn hỏi nhưng thôi. Gã lại lí nhí nói cảm ơn và lội xuống nước kéo bè gỗ về điểm tập trung. Hôm nay gã là người về sớm hơn mấy người bạn, ai cũng hỏi:

- Sao hôm nay tài quá vậy?

Gã cười mỉm không trả lời.

Thời gian cứ trôi qua với những ngày những tháng tù đày nơi rừng U Minh. Lao động cực nhọc với mưa nắng, muỗi, vắt, tuy nhiên ăn uống ở đây được tạm đủ nhờ rau hoang và bầy cá bạc ngàn đổ ra từ phía rừng sâu khi mùa mưa tràn đồng lênh láng. Hồi mới xuống đây vào đầu tháng tư, cơn mưa mới rỉ rả. Bây giờ cơn mưa đã tạnh, các lán trại được thành hình, mùa lúa gặt đã xong. Nông trường 30 tháng Tư được thành lập. Tin tức chuyển trại đi nơi khác được anh em rỉ tay nhau... đi đâu... về đâu...? Lại có tin đồn lần này trại sẽ thả một số người... Ai đây...? Mọi đồn đại rồi cũng đi qua. Một hôm gã được gọi lên C với vài anh bạn khác. C trưởng cho hay toán này được cho về đoàn tụ với gia đình. Anh em trong nhóm ai cũng vui mừng, còn gã thì tỉnh bơ và nói với C trưởng:

- Cho tôi ở lại được không cán bộ...?
- Không được, có lệnh là phải rời trại.

Gã làm thinh với mặt buồn buồn lằm lũi về lán. Anh em trong nhóm ngạc nhiên hỏi:

- Ai cũng muốn về... còn mày... điên hả!!

Gã cười méo mó và im lặng vấn thuốc hút...

Đó là cuối năm 1980.

Ngày được thả về, tất cả nhóm hơn 12 người lên phòng họp của trại để làm lễ và lãnh giấy lệnh rời trại. Tất cả mọi người ai cũng được thông báo cho thân nhân vợ con vào ký vào giấy bảo lãnh nhận chồng về. Chỉ trừ anh chẳng có ai. Ban Chỉ Huy Trại hỏi anh, anh nói:

- Xin cho tôi ở lại nông trường, tôi không còn ai là thân nhân.

Cuối cùng Ban Chỉ Huy Trại cấp cho gã một công rừng ngoài nông trường gần phía trạm xá. Khi được Cán Bộ Trại chỉ cho gã miếng đất được cấp, gã nhìn cái chòi lá mà trước đây chị Y Tá băng vết thương ở tay, chỉ cách độ một vuông đất. Chuyện gã xin ở lại lan truyền khắp nông trường. Mọi người cho gã là thằng khật khùng mới chọn ở lại cái nơi khốn cùng này. Nhưng người vui nhất khi nghe tin gã ở lại là Lượm. Buổi sáng Lượm đứng trước cửa trạm xá nhìn mấy chiếc võ lái chở mấy gia đình được cho về chạy ngang trước con rạch. Nàng nghĩ nếu gã mà có trong chuyến về này thì chắc nàng buồn lắm. Một cảm giác nôn nao truyền khắp cơ thể khiến Lượm mơ màng một điều gì đó không rõ... Lượm nghĩ trong những ngày sắp tới nàng sẽ còn được gặp gã.

Cuộc đời nàng rất hẩm hiu đau buồn, từ nhỏ tới giờ có khi nào nàng được cái cảm giác như bây giờ đâu. Mới 10 tuổi nàng đã mồ côi mồ cút vì ba má chết trong trận chiến Mậu Thân. Mười lăm tuổi đã vào đội giao liên. Nàng được nhào nặn hận thù Mỹ, Ngụy, học tập chiến đấu hy sinh theo các gương anh hùng mà nàng chỉ nghe thôi chớ chưa thấy tận mặt. Từ ngày vào đội giao liên tới giờ cứ luôn lách, trốn chui trốn nhủi khi lính đi cần. Nàng chỉ nghe báo cáo thành tích diệt địch, nhưng chưa bao giờ tham gia trận đánh nào. Trình độ thì chỉ nhá nhem đủ để có thể đọc được các chỉ thị công tác. Một hôm trên đường đi công tác với một anh bạn, lính cần nhiều quá, hai đứa chém vè ở một cái hầm chìm dưới đám dứa gai. Cái hầm chật ních hai đứa phải áp sát nhau suốt buổi. Hơi nóng hai cơ thể cứ như ran ran truyền vào nhau. Có lúc hình như thằng bạn để tay vào ngực áo đang bật khuy gần hết. Lượm vờ như không biết nhưng thấy rợn rã một thứ gì đó rất mơ hồ, cổ họng nàng như khô, nước miếng chực chờ chảy ra. Nàng nuốt một cái ực vào. Thằng bạn thấy nàng để yên nên làm tới. Nó đưa tay luôn xuống thấp và thấp hơn. Không biết tại sao nàng vẫn để yên cho nó làm gì thì làm. Buổi tối hôm đó khi vừa ra khỏi miệng hầm thì nó đè bật Lượm ra trên miệng hầm... Nàng nằm im, một lúc Lượm nghe gió thổi lạnh khắp người, nàng ôm riết nó sát hơn... Nàng tê dại và cảm thấy đau nhói như có một cây gai nhọn vừa đâm vào phía dưới... Tối hôm đó du kích xã phải đốt rọi đi tìm. Hai đứa rón rén về chòi canh. Mỗi đứa nằm một góc ngủ say.

Vài tháng sau, cũng trong chuyến công tác giao liên. Khi lính bố ráp. Lượm nhanh chân trốn được dưới hầm trú, nhưng thằng bạn bị bắn phoi thân ngoài đám dứa gai. Thấy cái xác bị bắn lòi ruột Lượm trừng trừng nhìn nó rồi bật khóc. Những ngày tháng sau đó Lượm ăn nằm hết với chủ tịch xã, tới xã đội trưởng. Hình như họ

biết Lượm ăn nằm với thằng bạn du kích hôm đó. Họ tạo điều kiện để gần nàng. Hình như nàng cũng hực nóng khi nghĩ tới chuyện làm tình. Nàng sẵn sàng nằm ra khi có cơ hội. Thật ra mấy anh ở trên cứ tạo cơ hội để được ngủ với Lượm. Các anh nói:

- Ủng hộ sinh lý cho các anh cũng là một công tác.

Lượm tin như vậy, cho nên chuyện ăn nằm với mọi người là chuyện giống như thi hành nhiệm vụ. Sự ăn nằm quen dần cho đến nỗi Lượm không biết cái thai chình ịch càng nở to ra của nàng tác giả là ai. Lượm có bầu thì bị lôi ra xử lý. Chính anh Tư Hồng chủ tịch xã đã ngủ với Lượm không biết bao lần. Anh gay gắt phê phán trước buổi họp kiểm điểm nàng:

- Đồng chí đã làm mất tư cách một cán bộ Cách Mạng.

Anh nhấn mạnh:

- Phụ nữ Cách Mạng luôn trong sạch để làm gương cho chị em trong đoàn ngũ, chưa có gia đình mà để có bầu là vi phạm điều lệ...

Vợ của Tư Hồng là Chủ tịch Hội Phụ Nữ Cách Mạng, sau khi kiểm điểm gay gắt chuyện nàng có bầu và cuối cùng chị đề nghị chuyển Lượm sang cơ quan Y Tế khi sinh nở xong. Sau này Lượm biết được là bà vợ của Tư Hồng nghe phong phanh chuyện anh có ăn nằm với Lượm nên nhân cơ hội này đẩy Lượm đi xa. Còn Tư Hồng thì thờ ra nhẹ nhõm. Lượm bị sẩy thai trong một chuyến đi công tác. Nàng được nằm tại bệnh xá huyện và chuyển đi học Y Tá vài tháng thì ngày 30 tháng Tư đến.

Chuyện gần đàn ông của Lượm như một đòi hỏi của cơ thể chứ không có một chút tình cảm gì ở trong đó. Ăn nằm xong thì nàng lồm cồm ngồi dậy mặc quần áo và mạnh ai nấy đi. Cho tới khi gặp được gã. Một người tù cải tạo làm lì, hiền hậu, ăn nói từ tốn. Khi gặp nàng gã dừng đứng chằm chằm nhìn nàng như mấy lão ở trong này, khiến nàng cứ muốn lấn tới với gã trong nỗi xuyên xao kỳ lạ. Lượm thường đứng nhìn gã kéo gỗ dưới lạch nước trước trạm xá với cái vẻ cô độc kham khổ thấy mà thương. Nàng tìm hiểu và biết gã chẳng có ai thăm nuôi. Nàng đoán chắc gã chưa vợ con nên đâm lòng yêu thầm.

Khi cái chòi lá của gã khởi công thì mọi người trong trại phụ dựng nhà cho gã, chỉ trong hai ngày là xong. Miếng đất được nông trường cấp cho gã một công gần khu trạm xá cho nên Lượm có nhiều cơ hội đến giúp gã nhiều việc. Ngày tháng trôi qua, khi thì nàng mang cho gã một vài món ăn, vá cho gã manh áo rách... nhưng chưa bao giờ nàng nói được cái điều nàng nghĩ trong đầu. Lượm nói thầm:

- Đàn ông gì mà kỳ lạ... mình muốn ảnh mà ảnh... cứ lơ lơ chẳng để ý gì hết ráo...

Một buổi tối, Lượm nhìn qua kẽ hở của chòi tắm, thấy phía nhà gã chưa thấp đèn. Nàng quơ bộ quần áo mặc vào và thắc mắc:

- Cái anh này đi đâu, tối mò mà chưa zdia để nhà tối om?

Trạm xá cách nhà gã một vuông ruộng nhỏ cho nên nàng hay chăm chú theo dõi sinh hoạt đi đứng của gã hằng ngày. Có hôm thấy gã ở trần trụng trực phơi cái lưng vạm vỡ với màu da trắng muốt. Nàng thấy nôn nao một ham muốn dâng tràn, toàn thân nàng nóng ran. Lượm ước gì được nằm sát với gã. Khi ấy nàng nhắm mắt mơ màng nghĩ đến một dòng ái ân tràn ngập trong đầu... Lượm quyết định sang nhà gã xem gã có ở nhà không? Trời mới nhá nhem tối nhưng Lượm cũng cầm theo cây đèn pin. Bước ra khỏi trạm xá, cơn gió chiều hôm thổi lùa, nàng nghe lạnh lạnh ở vùng ngực. Lượm chợt nhớ ra mình quên mặc áo lót. Nàng đưa đôi tay bắt chéo trước ngực khi đứng trước cửa nhà gã. Nhà trống trơn không có cửa trước. Nàng nhìn suốt vào nhưng chẳng thấy ai bên trong. Lượm đi vòng ra phía sau, thì bất chợt nhìn thấy gã vừa mới ở dưới mương nước bước lên. Toàn thân trần truồng. Một bóng trắng chập chờn trước mắt. Nàng vội trở ra phía trước gọi:

- nh ơi có nhà không, sao nhà tối om zday?

Gã nghe nàng gọi thì vội đi ngay vào nhà lấy bộ đồ bà ba đen mặc vào và nói với ra:

- Có tôi... chờ chút nha?

Vừa nói gã vừa mò tìm cái ống quẹt mỗi cây đèn. Căn nhà sáng lên. Lượm đứng ngay khung cửa. Ánh sáng làm lộ thân hình người con gái với bộ đồ bông hường nhô cao đôi vòng ngực. Gã tần hần:

- Có gì hông cô Lượm?
- Thấy nhà tối em tưởng anh không có nhà nên đi qua coi thử anh zdia chưa?
- Tôi tắm ở dưới mương nước phía sau nhà.

Nàng vờ như không biết gì và nói:

- Dzậy mà em tưởng anh đi đâu?

Nàng bước hẳn vào bên trong. Nhà trống trơn chưa có bàn ghế gì ráo. Gã nói:

- Cô ngồi lên giường đi.

Lượng ngồi lên mép giường nhìn quanh quất căn nhà rồi nói:

- Mai em đi chợ mua đồ cho trạm, chắc em mua cho anh một ít đồ xài, anh cần món gì cho em biết.

Gã đứng xớ rớ một góc nhà nói:

- Chưa biết cần gì nữa cô ơi?

Lượng dợm người đứng lên bước vài bước, rồi nhìn trước, ngó sau xem có gì mua được cho gã đây? Nàng chột dạ nói trong lòng: "*Nhà thiếu đàn bà có khác*" và cảm thương cho gã một cách chân thành. Lượng hỏi:

- Anh ở như vậy... hông ai lo cho anh hết.
- Tui quen rồi cô.
- Em muốn lo cho anh... lo hoài hoài được hôn?

Gã xoa tay:

- Không được đâu. Cô là Cán Bộ, tôi là tên tù mới được thả ra... nếu người ta biết cô lui tới như thế này có hại cho tui. Tui cảm ơn sự lo lắng và sự giúp đỡ của của cô.

Lượng trân trân nhìn gã và nói:

- Anh...! em thương anh mà. Không ai có quyền cản ngăn em hết á! Em là một người con gái... không là cán bộ gì ráo, em chán cái luận điệu của mấy ông trong bưng này lắm rồi. Thời gian qua nhìn các anh sinh hoạt mọi người ở vùng này đều biết các anh là ai... là những người tử tế chứ không như những điều bôi xấu mà em và các người ở đây nghe về các anh...

Dường như có một cơn sục sôi bùng cháy trong lòng, Lượng bước tới ôm chầm lấy gã và nói:

- Em thương anh!

Mùi thơm bồ kết từ mái tóc mới gội của nàng cộng lại với sự cọ sát vòng ngực nóng ran làm gã boàng hoàng lo sợ hơn là cảm xúc... gã vội tỉnh trí đưa hai tay lên hai vai nàng đẩy nhẹ ra và nói:

- Không được đâu... cô về đi...! Không được đâu...!

Bỏ Lượng đứng khóc trong nhà, gã chạy ra phía sau... Cánh đồng mênh mông loáng nước trước mặt gã đã tối sầm. Gã khom lưng vốc một bùm nước úp vào mặt.

****

Vào một buổi trưa ngày.. tháng ...năm 1984 một chiếc võ lái chở một thiếu phụ sang trọng và hai người con tấp vô trạm xá. Người tài công bước lên hỏi Lượng nhà của anh T.... ở đâu? Lượng nhìn xuống chiếc võ lái, lòng tự hỏi: "*Ai dzậy kia???*" Khi chiếc võ lái tấp vô nhà của gã. Lượng ra đứng ngoài sân bệnh xá nhìn sang đây, thấy gã chạy ra ôm chầm lấy người thiếu phụ, còn hai đứa nhỏ thì kêu ba ơi ba...! Gã quay sang ôm hai đứa nhỏ hôn lấy hôn để... Tất cả gia đình gã di tản sang sống ở Mỹ. Sau khi liên lạc được với những người bạn còn ở Sài Gòn có chồng bị tù ở vùng U Minh, vợ gã biết gã còn ở Năm Căn. Chị xuống Cà Mau dò la tin tức và biết gã đang ở nông trường Thống Nhất. Hôm nay chị mượn chiếc võ lái vào rước gã về. Lượng đứng như trời trồng và ôm mặt khóc: "*Trời ơi! vợ con của anh!!!*"

Chiều đó chiếc võ lái quay mũi chạy ra khỏi nông trường, đi ngang trạm xá. Gã nhìn vào một lúc rồi vội quay mặt về phía vợ nói:

- Anh có nhiều kỷ niệm với cái trạm xá này.

Người thiếu phụ nói: "*Vậy hả...?*" Chiếc võ lái chạy khuất ra vòm kính lớn. Tiếng bành bạch của chiếc máy đuôi tôm dọt trong Lượng nổi đau xót tận cùng buồn bã. "*Anh đi thật rồi! Em mất anh thật rồi...!*" Nàng đứng khóc một mình trong buổi chiều U Minh lặng lẽ.

Băng đi một thời gian rất lâu. Lúc này Lượng làm Y Tá cho một bệnh xá ở huyện... Một hôm nàng nhận được một món quà từ Bưu Điện. Đó là một sợi dây chuyền bằng vàng với hai trái tim kề nhau, kèm thêm có bức thư của gã bắt cần năm nào gửi từ Mỹ về.

Cali..ngày... tháng....năm.....

Lượng thương mến,

Tôi hiểu rõ tấm lòng của em dành cho tôi và luôn ghi nhớ những sự giúp đỡ của em trong những ngày tháng ở rừng. Chiếc võ lái chở vợ con của tôi vào ngày hôm đó cũng là một bất ngờ cho tôi. Trong cơn biến động trước ngày 30 tháng tư năm 1975. Gia đình tôi lo di tản trước đó vài ngày. Vợ tôi từ Sài Gòn xuống Chương Thiện ngày 28 tháng tư để đón tôi về cùng di tản ra hạm đội Mỹ, nhưng không gặp được tôi. Mọi người trong gia đình tôi đã ra đi trong lúc chúng tôi được lệnh tử thủ của Đại Tá Hồ Ngọc Cẩn. Chúng tôi đã anh dũng chiến đấu đến viên đạn cuối cùng...và rồi những gì em biết sau đó. Chúng tôi đành thua trận. Người anh đầu đàn của chúng tôi hiên ngang gục chết trước pháp trường. Tôi mất

liên lạc với gia đình và không biết họ về đâu trong cơn biến động đau đớn đó. Tôi đành chịu số phận chung cuộc của những người bại trận. Chúng tôi hèn nhất hơn vị Đại Tá của chúng tôi! Chúng tôi buông súng, nạp mình cho kẻ chiến thắng là phía của em. Tôi phó đời trong bất cần số phận... và cuối cùng tôi gặp lại vợ con trong bất ngờ như chiêm bao. Tôi cảm ơn ơn trên đã cho tôi hồi sinh được cuộc sống và xin cảm ơn em đã tận tụy giúp tôi trong cơn khốn cùng đã qua. Tôi nhận biết rằng: Từ trong trái tim yêu thương chân thành thì không có lòng thù hận.

Xin gửi em món quà từ đất Mỹ. Mong em vui lòng nhận cho, trong đó có tấm lòng của tôi.

Thương mến,

Lé văn T...

Riêng Lượm từ hôm nhận được quà và thư của gã nàng khóc thật nhiều. Sau đó nàng rời bỏ bệnh xá. Người ta không biết nàng đi đâu...?

Huyền Tâm Hoài